

brejdede sig, at han ikke mere samvittighedsfuldt havde efterkommet den udtrykkelige Paamindelse, Moderen havde givet ham udenpaa Brevet. Han burde ikke have læst det i det Øjeblik, da hans Sind var lidt ophidset efter den lille Ordstrid med hans Søsken. Han vilde nu gemme Brevet hen og læse det paany i en mere »stille« Time, naar han igen var helt alene hjemme hos sig selv. Det havde nemlig ogsaa virket forstemmende paa ham, at først Signe og siden en af Tvillingerne havde gjort sig et Ærende ind i hans Stue, tydeligt nok alene for at se, hvad Virkning Brevet gjorde paa ham. Signe havde tilmed bagefter sat sig til det gamle Klaver inde i Dagligstuen og spillet nogle Salmer.

Uret derinde slog nu fire, og han tænkte allerede med Bekymring paa, hvorledes Dagen skulde faa Ende. Han følte sig stadig legemlig rask, kunde hen paa Eftermiddagen endogsaa spise lidt og begyndte derfor selv at blive ked af, at han ikke havde ladet sig nøje med sine Søskenes Læge men havde faaet Bud efter den anden, hvis Komme han nu var nødt til at oppebie. Skønt baade Signe og Tvillingerne gjorde deres bedste for at pleje og underholde ham, og skønt han ogsaa var dem virkelig taknemlig for deres Om-sorg, længtes han dog allerede tilbage til Ensomheden og Arbejdsfreden i sit eget lille Kammer.

Ud paa Aftenen viste Eberhard sig igen. Han var endnu ikke flyttet sammen med de andre